

Daniels Bog - Nummer Ni

Den første engels budskab

Jeff Pippenger

2023-12-04

Daniels første kapitel repræsenterer den første engels budskab i Åbenbaringens fjortende kapitel. Jojakim angiver symbolsk, at det er bemyndigelsen af den første engels budskab, ikke dets ankomst ved „endetiden“. Alle profeter peger på de „sidste dage“ i den undersøgende dom, så kapitlet repræsenterer 11. september 2001, da prøveprocessen for de hundrede og fireogfyrre tusinde begyndte. I Malakias' tredje kapitel er denne proces blevet fremstillet som en renselsesproces, når en budbærer bereder vejen for pagtens budbærer til pludseligt at komme til sit tempel. Den budbærer, som bereder vejen, og som også er den „røst“, der råber i ørkenen, er også en prøve, som er en del af renselsesprocessen. I Malakias' tredje kapitel fremstilles de hundrede og fireogfyrre tusinde som Levis sønner. Levis sønner repræsenterer dem, der stod sammen med budbringeren Moses under guldkalvens oprør, som repræsenterede dyrets billede.

At bestå prøven med dyrets billede er en anden bibelsk illustration af den anden af de tre prøver, som udgør renselsesprocessen. Levis sønner må bestå den prøve, før de bliver beseglet.

Beseglingen i Ezekiels kapitel otte og ni er endnu en illustration af den renselsesproces, som begyndte den 11. september 2001. I kapitel otte repræsenterer de i Jerusalem, som til sidst bøjer sig ned for solen, de fire generationer af laodikeisk adventisme. I kapitel ni sukker og klager de, som modtager seglet, over de vederstyggeligheder, der finder sted inden for Jerusalem. Jerusalem er Guds menighed.

De tre engles budskaber er også en illustration af renselsesprocessen. De tre budskaber udgør en trefoldig prøveproces, og det kræves, at Levis sønner består den første prøve overhovedet for at blive inddraget i den anden prøve. Den tredje prøve er en anden slags prøve, for den repræsenterer en prøve, der fastslår, om Levis sønner med held bestod de to første prøver. Den er en profetisk lakmusprøve. Den første prøve er en kostprøve (i åndelig forstand), for den består eller ikke består alt efter, om Levis sønner tager imod det budskab, som Helligånden giver gennem Elias, den budbærer, der bereder vejen for pagtens budbærer.

Det første vers i Johannes' Åbenbaring understreger dette budskabs alvor. Det identificerer med hensigt, at det budskab, som det menneskelige sendebud, fremstillet som Johannes, sender til menighederne, blev givet ham af Gabriel, som modtog det fra Kristus, der igen modtog det fra Faderen. Elias' budskab besidder guddommelig autoritet, og at forkaste Johannes' eller Elias' budskab, eller „en røst af én, som råber i ørkenen“, er at forkaste Jesu Kristi Åbenbaring.

Den anden prøve er en visuel prøve, for når Levis sønner har spist Elias' budskab, som var i hånden på den engel, der steg ned for at oplyse jorden med sin herlighed, har de antaget den bibelske metodologi, som gør dem i stand til ret at skelne tidernes tegn. Denne metodologi gør det muligt for Levis sønner at erkende, at disse tidernes tegn viser, at kirke og stat er ved at forenes i

De Forenede Stater, til opfyldelse af prøven vedrørende dyrets billede. Endnu vigtigere er det, at disse tidernes tegn, når de sættes ind i de hellige reformlinjers sammenhæng, udgør essensen af Alfa og Omega, idet begyndelsen illustrerer afslutningen. De hellige reformlinjer fastslår, at Guds folk må gøre alt, hvad der står i deres magt, for at samarbejde i arbejdet med at berede sig til Guds segl.

Derfor, mine elskede, ligesom I altid har været lydige, ikke alene i min nærværelse, men nu meget mere i mit fravær, så arbejd på jeres egen frelse med frygt og bæven. For det er Gud, som virker i jer både at ville og at virke efter hans gode velbehag. Gør alle ting uden knurren og indvendinger, for at I må være ulastelige og rene, Guds børn, uden dadel, midt i en kroget og forvendt slægt, blandt hvem I skinner som lys i verden. Filipperne 2:12–15.

Daniel, Hananja, Mishael og Azarja, fire i tal, repræsenterer syvendedagsadventister verden over, som anerkender den 11. september 2001 som identificeringen af nedstigningen af englen i Åbenbaringen atten, og de vælger at tage den skjulte manna, som er i hans hånd, og spise den. Den skjulte manna, som skal spises, repræsenterer, således som apostlen Paulus netop har anført, Gud (den skjulte manna), der virker i sit folk for at udføre Hans vilje og velbehag. Paulus repræsenterer budbæreren til filadelfierne, og at forkaste hans budskab var død. Daniel, Hananja, Mishael og Azarja repræsenterer dem, som vælger at spise den skjulte manna.

Blandt disse var nogle af Judas sønner: Daniel, Hananja, Mishael og Azarja. Og de øverste blandt hoffolkene gav dem navne; Daniel gav han navnet Beltshassar, Hananja gav han navnet Shadrak, Mishael gav han navnet Meshak og Azarja gav han navnet Abed-Nego. Men Daniel satte sig i sit hjerte for, at han ikke ville gøre sig uren med kongens kost eller med den vin, han drak; derfor bad han de øverste blandt hoffolkene om, at han ikke måtte gøre sig uren. Daniel 1,6–8.

Daniel beslutter, at han ønsker at spise det budskab, som blev bragt ned fra himlen den 11. september 2001, og også at afslå det budskab, der er fremstillet som Babylons kost og drik. Ashpenaz havde udvalgt, hvilke af de judæiske fanger der skulle føres frem for kongen.

Og kongen talte til Ashpenas, den øverste over hans hofmænd, at han skulle hente nogle af Israels børn, både af kongelig æt og af fyrsterne, unge mænd, i hvem der ingen lyde var, men som var smukke af ydre, kyndige i al visdom, erfarne i kundskab og indsigt, og som havde evne i sig til at stå i kongens palads, og som man kunne lære kaldæernes skrift og tungemål. Daniel 1:4, 5.

Hvis vi følger den kommandokæde, der er angivet i Åbenbaringen kapitel 1, vers 1, havde Nebukadnezar befalet Aspenas at udvælge de børn, som opfyldte den forudsigelse, Esajas havde forkyndt for Ezekias. Aspenas modtog budskabet og gav det derefter til Melsar, de eunukkers fyrste. Nebukadnezar repræsenterer den himmelske Fader; Aspenas repræsenterer Kristus, og Melsar repræsenterer Gabriel. Aspenas vidste, hvilke børn der skulle udvælges, og han vidste, at Daniel ville træffe det rette valg med hensyn til kosten, før han førte ham frem for kongen.

Nu havde Gud ladet Daniel finde velvilje og barmhjertig kærlighed hos de overstes fyrste. Og de overstes fyrste sagde til Daniel: Jeg frygter min herre kongen, som har fastsat jeres mad og

jeres drikke; for hvorfor skulle han se jeres ansigter se dårligere ud end de drenge, som er af jeres slags? da vil I bringe mit hoved i fare hos kongen. Daniel 1:9, 10.

Melzar identificerer her det første trin i de tre engles budskaber. Det første trin er at frygte Gud, sådan som det illustreres ved Melzars frygt for Nebukadnezar. Det hebraiske ord „sandhed“, som blev dannet ved at sammenføje det hebraiske alfabets første, trettende og sidste bogstav, er tidligere i disse artikler blevet påvist at repræsentere den tretrins prøveproces i de tre engles budskaber. Derved blev det på grundlag af flere vidner fastslået, at den første engels budskab indeholdt alle tre af de tre prøver, som repræsenteres ved de tre engles budskaber. Den første engels budskab identificeres som det evige evangelium, hvorved det defineres som det samme evangelium fra Adams dage og frem til Kristi andet komme.

Og jeg så en anden engel flyve midt gennem himlen; han havde det evige evangelium at forkynde for dem, som bor på jorden, og for hver nation og stamme og tungemål og folk, og han sagde med høj røst: Frygt Gud og giv ham ære; for hans doms time er kommet. Tilbed ham, som har skabt himlen og jorden og havet og vandkilderne. Åbenbaringen 14:6, 7.

Det første skridt i den første engels budskab er frygten for Gud. Det andet skridt er at give ham ære, og det tredje er, at hans doms time er kommet. I forhold til de to andre engles budskaber er den første engels budskab: »Frygt Gud.« Den anden engels budskab forkynder dernæst Babylons fald, og enten i milleritbevægelsen under den første engel eller i den tredje engels bevægelse er kaldet ud af Babylon det sted, hvor åbenbarelsen af Helligåndens udgydelse fuldbyrdes. I denne periode, hvad enten den fremstilles som Midnatsråbet, det høje råb eller den sildige regn, giver de, som forkynder budskabet, Gud ære. Den anden engels budskab er der, hvor Gud gives ære, og denne tidsperiode fører frem til et tidspunkt, hvor den undersøgende dom begyndte i milleritternes historie, eller til dommen over skøgen Babylon, som finder sted i søndagslovskrisen.

Melzars frygt repræsenterer den første engels budskab, og den indleder den kostmæssige prøve på ti dage, idet tallet ti også betegner en prøve. Melzars udtryk for frygt for kongen var det samme som Daniels frygt for Gud mere end for kongen og hans beslutning i sit hjerte om ikke at blive besmittet af Babylons kost. Den tidsperiode, hvori Daniel og de tre værdiges prøvelse fandt sted, var tre år og repræsenterer således de tre trin i de tre engles budskaber.

Og kongen bestemte til dem en daglig tildeling af kongens mad og af den vin, som han drak; således skulle de opfores i tre år, for at de ved udgangen deraf kunne træde frem for kongen. Daniel 1:5.

Daniels første kapitel repræsenterer bemyndigelsen af den første engels budskab, og dér markeres begyndelsen på kostprøven, som i den milleritiske historie blev repræsenteret ved spisningen af den lille bog. Prøvetiden for Daniel og de tre værdige blev fuldbyrdet i de første ti dage af disse tre år. Ti er et symbol på en prøvelsesproces, således som det blev fremstillet ved det gamle Israel, da de forkastede den tiende prøve, repræsenteret ved Josuas og Kalebs budskab. Det er også fremstillet i forfølgelsestiden i menigheden i Smyrna.

Frygt intet af det, du skal lide: se, Djævelen vil kaste nogle af jer i fængsel, for at I må blive prøvet; og I skal have trængsel i ti dage: vær tro indtil døden, og jeg vil give dig livets krone.

Åbenbaringen 2,10.

Rådet til menigheden i Smyrna var, at de ikke skulle frygte prøvelsens proces; for hvis de frygtede Gud, ville Han belønne deres gudfrygtige frygt med livets krone. Den gudfrygtige frygt fremstilles ved Daniels ønske om at spise den himmelske manna.

Da sagde Daniel til Melzar, som de overordnede for hofmændene havde sat over Daniel, Hananja, Mishaël og Azarja: Prøv, jeg beder dig, dine tjenere i ti dage, og lad dem give os grøntsager at spise og vand at drikke. Lad så vort udseende blive beset af dig og udseendet hos de børn, som spiser af kongens kost; og gør så med dine tjenere efter det, du ser. Så føjede han dem i denne sag og prøvede dem i ti dage. Daniel 1:10–14.

Den første prøve var at frygte Gud, sådan som det illustreres ved Melzar og Daniel, der i sit hjerte satte sig for ikke at gøre sig uren med Babylons mad og drikke. Det andet element i den første engels budskab er at give Gud ære, hvilket repræsenterer en synlig tilkendegivelse af kostens virkninger. Ved afslutningen af de ti dage herliggjorde Daniel og de tre værdige Gud ved deres fysiske fremtræden.

Og ved de ti dages ende så deres ansigter bedre og mere velnærede ud end alle de unge mænd, som spiste af kongens spise. Så tog opsynsmanden deres spiseration og den vin, de skulle drikke, bort og gav dem grøntsager. Og disse fire unge mænd gav Gud kundskab og indsigt i al lærdom og visdom; og Daniel havde forstand på alle syner og drømme. Daniel 1:15–17.

De fire børn bestod den første prøve vedrørende kosten, hvor Adam og Eva faldt, og som repræsenterede den første prøve, Kristus stod over for umiddelbart efter sin dåb. Kristi dåb var bemyndigelsen af det første budskab i hans profetiske linje. Den gav kraft og stadfæstede det budskab, som blev forkyndt af "røsten i ørkenen". Dernæst blev Kristus, ligesom Daniel og de tre værdige, prøvet med hensyn til kosten i fyrre dage, således som Daniel blev det i ti dage. Daniel og Kristus var forbilleder på prøven med den skjulte manna i engels hånd, som steg ned den 11. september 2001. To prøver skulle følge for Kristus og for Daniel. Den anden prøve var den, hvor Daniel og de tre værdige herliggjorde Gud ved deres åsyn. Den prøve, som fulgte efter kostprøven for Kristus, repræsenterede ligeledes herlighed.

Og Djævelen sagde til ham: Hvis du er Guds Søn, så byd denne sten, at den skal blive til brød. Og Jesus svarede ham og sagde: Der er skrevet: Mennesket skal ikke leve af brød alene, men af hvert Guds ord. Og Djævelen tog ham med op på et højt bjerg og viste ham alle verdens riger i et øjeblik. Og Djævelen sagde til ham: Al denne magt vil jeg give dig, og deres herlighed; for den er overgivet til mig, og jeg giver den til hvem som helst, jeg vil. Hvis du derfor vil tilbede mig, skal det alt sammen være dit. Og Jesus svarede og sagde til ham: Vig bort fra mig, Satan! for der er skrevet: Herren din Gud skal du tilbede, og ham alene skal du tjene. Mattæus 4:3–8.

Efter at Kristus havde bestået prøven med kosten, tilbød Satan dernæst al verdens rigers „herlighed“, og Kristus valgte i stedet at herliggøre Kongen over alle konger. Adam og Eva bestod ikke den første prøve og søgte straks at skjule deres åsyn med figenblade, for de åbenbarede ikke længere Guds herlighed, sådan som den var fremstillet ved den lysklædning, de tidligere havde båret. Da Daniel og de tre værdige bestod prøven med kosten, blev de derpå givet „kundskab og

færdighed i al lærdom og visdom; og Daniel havde forstand på alle syner og drømme.“

De bestod den anden prøve, som var en synsprøve, der var blevet administreret af Melzar. I milleritternes historie markerede den anden engels budskab sondringen mellem dem, der tog imod, og dem, der forkastede budskabet fra den „røst“, der råbte i ørkenen, repræsenteret ved William Miller. Profetisk blev milleritbevægelsen da det synlige og eneste sande horn i protestantismen, og de, der forkastede budskabet og bevægelsen, blev Roms døtre. De havde valgt at spise Babylons kost og drikke dens vin i modsætning til den lille bog. Ved afslutningen af tre år blev Daniel og de værdige ført frem for at blive dømt af Nebukadnezar.

Da de dage var til ende, om hvilke kongen havde sagt, at han skulle føre dem frem, førte de over de hofmænd, dem frem for Nebukadnezar. Og kongen talte med dem; og iblandt dem alle fandtes ingen som Daniel, Hananja, Misjael og Azarja; derfor trådte de frem for kongen. Og i alle spørgsmål om visdom og indsigt, som kongen forelagde dem, fandt han dem ti gange bedre end alle de spåmænd og stjernetydere, som fandtes i hele hans rige. Og Daniel blev der indtil kong Kyros' første regeringsår. Daniel 1:18–21.

Daniel og de tre værdige bestod prøven på „ti“ dage, og derefter blev de fundet at være „ti“ gange visere end alle de andre, da de bestod deres endelige eksamen/prøve.

Daniels bog, kapitel et, er den første henvisning til den første engels budskab i den bog, der består af Daniels og Åbenbaringens bøger. Det besidder de samme kendetegn som den første engel i Åbenbaringen kapitel fjorten. Det opretholder den sandhed, der først nævnes i Åbenbaringens første vers, for Nebukadnezar gav et budskab til Ashpenaz, som igen gav budskabet til Melzar, der dernæst trådte i forbindelse med Daniel. Faderen gav et budskab til Kristus, som igen gav budskabet til Gabriel, der dernæst trådte i forbindelse med Johannes.

Det budskab, som bliver formidlet, og som er det budskab, der nu bliver afseglet, identificerer Faderens kommunikationsproces til sin menighed. Det første, som Faderen vælger at identificere for sin menighed, er de tre engles trefoldige prøvelsesproces. Guds profetiske ord har med stor omhu beskrevet denne proces gennem flere profetiske linjer og også gennem milleritternes historie. Disse sandheder er et væsentligt element i den skjulte manna, som var i englens hånd, da han steg ned den 11. september 2001.

Det er umuligt at tage del og dermed at bestå den anden prøve, hvis du ikke har bestået den første prøve. Denne sandhed blev tydeligt fremstillet i Kristi og Milleritternes historie. Daniel kapitel to er den anden prøve, hvorved, som søster White udtaler, „vor evige skæbne vil blive afgjort“. Hun udtaler endvidere, at det er den prøve, vi må „bestå, før vi bliver beseglet“. Denne prøve er nu næsten afsluttet.

Daniel kapitel to handler om prøven vedrørende dyrets billede, og det er ganske passende, at kapitlet handler om et stort billede, og at det kun var, fordi Daniel havde bestået prøven vedrørende kosten og var blevet velsignet med „ti gange“ mere „forstand“ og „visdom“, at han kunne genkende denne prøve. Ligesom advarslen om prøven i Ellen Whites skrifter, er billedprøven i Daniel kapitel to en prøve, der repræsenterer konsekvenser på liv eller død.

Derfor blev kongen vred og meget forbitret og bød, at alle Babylons vise mænd skulle ombringes. Og befalingen udgik om, at de vise mænd skulle dræbes; og de søgte Daniel og hans fæller for at dræbe dem. Daniel 2:12, 13.

Der er nogle få andre profetiske spørgsmål i Daniels bog, kapitel 1, som vi må behandle, og vi vil fortsætte med disse spørgsmål i den næste artikel.

„Jeg så en skare, som stod vel bevogtet og fast og ikke gav nogen støtte til dem, der ville røkke legemets grundfæstede tro. Gud så på dem med velbehag. Jeg fik vist tre trin—den første, den anden og den tredje engels budskaber. Den engel, som ledsagede mig, sagde: ‘Ve den, som vil flytte en blok eller rykke ved en eneste pind i disse budskaber. Den rette forståelse af disse budskaber er af livsvigtig betydning. Sjæles skæbne afhænger af den måde, hvorpå de modtages.’ Jeg blev atter ført ned gennem disse budskaber og så, hvor dyrt Guds folk havde købt deres erfaring. Den var blevet vundet gennem megen lidelse og hård kamp. Gud havde ledt dem skridt for skridt, indtil Han havde stillet dem på en fast, urokkelig platform. Jeg så enkeltpersoner nærme sig platformen og undersøge grundlaget. Nogle trådte straks op på den med glæde. Andre begyndte at finde fejl ved grundlaget. De ønskede, at der blev foretaget forbedringer, og så ville platformen være mere fuldkommen, og folket langt lykkeligere. Nogle trådte ned fra platformen for at undersøge den og erklærede, at den var lagt forkert. Men jeg så, at næsten alle stod fast på platformen og formanede dem, som var trådt ned, til at ophøre med deres klager; for Gud var Mesterbyggeren, og de kæmpede imod Ham. De fortalte om Guds vidunderlige gerning, som havde ført dem til den faste platform, og i forening løftede de deres øjne mod himlen og priste Gud med høj røst. Dette påvirkede nogle af dem, som havde klaget og forladt platformen, og de trådte igen op på den med ydmygt blik.“

”Jeg blev ført tilbage til forkyndelsen af Kristi første komme. Johannes blev sendt i Elias’ ånd og kraft for at berede Jesu vej. De, som forkastede Johannes’ vidnesbyrd, havde ingen gavn af Jesu lære. Deres modstand mod budskabet, som forudsagde Hans komme, bragte dem dertil, hvor de ikke uden videre kunne modtage det stærkeste bevis på, at Han var Messias. Satan ledte dem, der forkastede Johannes’ budskab, til at gå endnu videre, til at forkaste og korsfæste Kristus. Ved at gøre dette bragte de sig selv derhen, hvor de ikke kunne modtage velsignelsen på pinsefestens dag, som ville have lært dem vejen ind i den himmelske helligdom. Templets forhængs [sønderrivelse] viste, at de jødiske ofre og anordninger ikke længere ville blive modtaget. Det store Offer var blevet frembåret og var blevet antaget, og Helligånden, som kom ned på pinsefestens dag, vendte disciplenes tanker fra den jordiske helligdom til den himmelske, hvor Jesus var gået ind med sit eget blod for at udgyde fordelene ved sin forsoning over sine disciple. Men jøderne blev ladet tilbage i fuldstændigt mørke. De mistede alt det lys, som de kunne have haft over frelsesplanen, og stolede stadig på deres nytteløse ofre og gaver. Den himmelske helligdom havde taget den jordiskes plads, men de havde ingen kundskab om forandringen. Derfor kunne de ikke have gavn af Kristi mellemgerning i det hellige.”

„Mange ser med rædsel på jødernes handlemanér, idet de forkastede og korsfæstede Kristus; og når de læser beretningen om den skændige mishandling af ham, mener de, at de elsker ham, og at de ikke ville have fornægtet ham, som Peter gjorde, eller korsfæstet ham, som jøderne gjorde. Men Gud, som læser alles hjerter, har sat den kærlighed til Jesus, som de bekendte at

nære, på prøve. Hele himlen iagttog med den dybeste interesse modtagelsen af den første engels budskab. Men mange, som bekendte at elske Jesus, og som fældede tårer, når de læste beretningen om korset, spottede det gode budskab om hans komme. I stedet for at modtage budskabet med glæde erklærede de, at det var en vildfarelse. De hadede dem, som elskede hans tilsynekomst, og lukkede dem ude fra menighederne. De, som forkastede det første budskab, kunne ikke drage nytte af det andet; heller ikke havde de gavn af midnatsråbet, som skulle berede dem til ved tro at gå ind med Jesus i det himmelske helligdoms allerhelligste. Og ved at forkaste de to foregående budskaber har de således formørket deres forstand, at de ikke kan se noget lys i den tredje engels budskab, som viser vejen ind i det allerhelligste. Jeg så, at ligesom jøderne korsfæstede Jesus, således havde navnkirkerne korsfæstet disse budskaber, og derfor har de ingen kundskab om vejen ind i det allerhelligste, og de kan ikke have gavn af Jesu mellemkomst der. Ligesom jøderne, der frembar deres unyttige ofre, frembærer de deres unyttige bønner til det rum, som Jesus har forladt; og Satan, som glæder sig over bedraget, antager en religiøs skikkelse og leder disse bekendende kristnes sind til sig selv, idet han virker med sin magt, sine tegn og løgneundere for at binde dem fast i sin snare.“ Early Writings, 258–261.